

ŽARKI UPANJA

Zlatka Babšek, glavna urednica

Vsak izmed nas je kdaj doživel trenutek ali obdobje, ko se mu je življenje obrnilo na glavo. Karkoli nas v življenju doleti hudega ali neprijetnega, lahko povzroči nemoč, jezo, žalost, morda obup. Res je, da se vsak s tem spopada drugače, a s tem se mora soočiti.

Ob takih trenutkih se nam pogosto sesuje svet in kaj hitro izgubimo voljo, upanje, ki ga potrebujemo za življenje dalje.

Spominjam se svoje prebolele možganske kapi že dolgo nazaj. V trenutku si postavljen v drugačno življenje. Takrat se začneš oklepiti, vsaj jaz sem se, vsega lepega.

Začela sem ponovno spoznavati in opazati vse, kar mi je vračalo voljo in upanje do drugačnega življenja. Vedno sem iskala čim več lepih stvari, ki so me veselile.

Bila sem presrečna, ko sva v intenzivni terapiji s sosedo spregovorili nekaj besed, čeprav še zelo nerazločnih. Ob tem je vzniknilo upanje, da se bom spet lahko pogovarja, uspelo mi bo.

Naslednje veselje je bilo, ko so mi pomagali na voziček in me odpeljali ven. Bilo je fantastično, čeprav je trajalo le kratek čas, saj se mi je začelo vrteti po tolikem času v postelji.

Po dolgem zdravljenju v bolnišnici so me odpeljali v rehabilitacijski center Soča. Imela sem priložnost spoznati gospo, ki nekako ni našla volje, upanja za naprej. Mož jo je obiskoval vsak dan, bili so od daleč, jo bodril, tudi starši so bili pogosto pri njej. A dolgo v vsej svoji stiski ni zmogla prepoznati, da upanje ostaja, čeprav čisto majhno.

Nekega dne sem v delovni terapiji morala izračunati nekaj do 20. Zelo, zelo sem se trudila, a mi ni vse uspelo. Bila sem popolnoma izčrpana, utrujena, žalostna. Od zavedanja, da težko obvladam račune samo do 20, pa še to ne vseh, sem se počutila tako nemočno, nesrečno, da sem popoldan prejokala.

A zmagala sta volja in moje upanje, za katerega si želim, da me spremlja čim večkrat, posebej v težjih situacijah.

Nekega dne, bila je pomlad, sem sedela zunaj, listki na drevesih so se obarvali v lepo zeleno barvo. Takrat sem med to lepoto prepoznala, kako zelo sem srečna.

Zavedala sem se, da živim, in to je to. Že to, da sem tukaj, da sem živa, je dovolj, da v vsakem dogodku poskušam najti še tako majhne žarke upanja za življenje. Vsaka pozitivna misel ali dejanje je lahko nov žarek in s tem tudi nov začetek.

V vsakem od nas so ti žarki upanja, le poiskati jih moramo, da nam olajšajo pot skozi življenje.